

ΤΟ ΠΙΟ ΠΟΛΥΣΥΧΝΑΣΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ GILLETTE

(όπως το βλέπουν όσοι ακόμη περιμένουν)

«Μια κλινική θεραπεύει τους ασθενείς. Μια κοινότητα που φροντίζει στηρίζει τους ανθρώπους».

Ι. Το πιο πολυσύχναστο μέρος

Ποιο είναι το πιο πολυσύχναστο μέρος σε μια δομή υγείας;

Όχι η αίθουσα υποδοχής.

Όχι τα ιατρεία.

Όχι η αίθουσα αναμονής.

Ούτε οι διάδρομοι.

Το πιο πολυσύχναστο μέρος είναι εκείνο που δεν εμφανίζεται σε καμία κάτοψη.

Είναι το μέλλον.

Όποιος μπαίνει κουβαλά μαζί του ένα ερώτημα.

Οι ασθενείς.

Οι οικογένειες.

Οι γιατροί.

Οι νοσηλευτές.

Οι διευθυντές.

Ακόμη κι εκείνος που καθαρίζει τα πατώματα.

Κανείς δεν ξέρει στ' αλήθεια πώς θα τελειώσει — ή ίσως προσποιούνται, από φόβο.

Κι όμως, όλοι συνεχίζουν να κάνουν σχέδια για την επόμενη μέρα.

Πουθενά αλλού δεν έχω δει τόσους ανθρώπους να ζουν ταυτόχρονα στο ίδιο παρόν και να κατοικούν, με πείσμα, το ίδιο μέλλον.

Γι' αυτό πιστεύω ότι το νεκροταφείο είναι το πιο πολυσύχναστο μέρος που έχω γνωρίσει ποτέ.

ΙΙ. Επίλογος

Πολλοί πιστεύουν ότι το αντίθετο της ζωής είναι ο θάνατος.

Εγώ δεν είμαι τόσο σίγουρος.

Αφού πέρασα χρόνο σε κέντρα αποκατάστασης, νοσοκομεία, οίκους φροντίδας και νεκροταφεία, κατέληξα σε ένα διαφορετικό συμπέρασμα.

Το αντίθετο της ζωής δεν είναι ο θάνατος.

Είναι η λήθη.

Και ίσως γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο το νεκροταφείο είναι ένα από τα πιο πολυσύχναστα μέρη που ξέρω.

Όχι από ανθρώπους.

Από μνήμη.

Όλη μας τη ζωή φοβόμαστε το νεκροταφείο.

Όταν είμαστε παιδιά, μας μαθαίνουν ότι είναι ο τόπος του τέλους.

Όταν μεγαλώνουμε, μαθαίνουμε να το αποφεύγουμε.

Πηγαίνουμε από καθήκον, στις επετείους, από σεβασμό.

Μπαίνουμε σιωπηλοί και φεύγουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε.

Κι όμως, κοιτώντας προσεκτικά, ανακάλυψα ότι το νεκροταφείο δεν είναι ο τόπος των νεκρών. Οι νεκροί δεν είναι εκεί.

Είναι στα σπίτια όπου έζησαν.

Στις λέξεις που άφησαν.

Στις χειρονομίες που μάθαμε από εκείνους.

Στα ελαττώματα που κληρονομήσαμε.

Στις απουσίες που συνεχίζουν να μας μιλούν.

Το νεκροταφείο είναι ο τόπος των ζωντανών.

Εκείνων που επιστρέφουν.

Εκείνων που θυμούνται.

Εκείνων που έχουν ακόμη κάτι να πουν σε κάποιον που δεν μπορεί πια να απαντήσει. Και να σου πω, από κάποιον που βρέθηκε εκεί, αλλά δεν βρήκε θέση.

III. Σελίδα του συγγραφέα

Αυτό το έργο δεν έγινε κατά παραγγελία.

Δεν πουλήθηκε.

Δεν δημιουργήθηκε για εμπορικούς σκοπούς.

Γράφτηκε για να δώσει μαρτυρία για την αξία της αποκατάστασης, της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και της σχέσης ανάμεσα στους ανθρώπους.

Η μόνη αμοιβή που ζητείται είναι ένα συμβολικό δολάριο — όχι ως πληρωμή για το έργο, αλλά ως μαρτυρία μιας κοινής δέσμευσης σε μια κουλτούρα φροντίδας, ελπίδας και ευθύνης.

Ferdinando